

Missatge del Sant Pare Joan Pau II per a la Quaresma 2004

El pròxim dimecres, dia 25 de febrer, Dimecres de Cendra, comença el temps litúrgic de la Quaresma, preparació per a la Pasqua. Amb aquest motiu, el Sant Pare Joan Pau II ha fet públic el següent missatge.

19/02/2004

“Qui acull un infant com aquest en nom meu, m’acull a mi”

Estimats germans i germanes,

1. Amb el suggestiu ritu de la imposició de la Cendra, comença el temps de la Quaresma, durant el qual la litúrgia renova en els creients la crida a una conversió radical, confiant en la misericòrdia divina.

El tema d'aquest any –“Qui acull un infant com aquest en nom meu, m'acull a mi” (Mt 18,5)- ofereix l'oportunitat de reflexionar sobre la condició dels nens, que també avui en dia el Senyor crida al seu costat i els presenta com a exemple a tots aquells que volen ser deixebles seus. Les paraules de Jesús són una exhortació a examinar com són tractats els nens en les nostres famílies, en la societat civil i en l'Església. També són un estímul per descobrir la senzillesa i la confiança que el creient ha de desenvolupar, imitant al Fill de Déu, el qual ha compartit la mateixa sort dels petits i dels pobres. En aquest sentit, santa Clara d'Assís acostumava a dir que

Jesús, “pobre va ser ajagut en un pessebre, pobre va viure en el món i despullat va romandre en el patíbul” (Testament, Fonts Franciscanes, n. 2841).

Jesús va estimar els nens i van ser els seus predilectes “per la seva senzillesa, l’alegria de viure, l’espontaneïtat i la fe plena d’admiració” (Àngelus, 18.12.1994). Aquesta és la raó per la qual el Senyor vol que la comunitat els obri el cor i els aculli com si fossin Ell mateix: “ Qui acull un infant com aquest en nom meu, m’acull a mi” (Mt 18,5) Juntament als nens, el Senyor situa els “germans més petits”, és a dir, els pobres, els necessitats, els famolencs i els assedegats, els forasters, els desposseïts, els malats i els empresonats. Acollir-los i estimar-los, o bé tractar-los amb indiferència i rebutjar-los, és com fer-li-ho a Ell,

perquè Ell es fa present de manera singular en ells.

2. L'Evangelí narra la infància de Jesús en la humil casa de Natzaret, en què, obedient als seus pares, “Jesús es feia gran, avançava en enteniment i tenia el favor de Déu i dels homes” (Lc 2,52). En fer-se nen, va voler compartir l'experiència humana. “Es va fer no res –escriu l'apòstol sant Pau-, prengué la condició d'esclau, i es féu semblant als homes. Tingut per un home qualsevol, s'abaixà i es féu obedient fins a la mort, i una mort de creu” (Fl 2, 7-8). Quan a l'edat de dotze anys va quedar-se en el temple de Jerusalem, mentre que els seus pares el buscavenangoixats, els va dir: “Per què em buscaveu? No sabíeu que jo havia d'estar a casa del meu Pare?” (Lc 2, 49). Certament, tota la seva existència va estar marcada per una fidel i filial submissió al Pare celestial. “El meu aliment –deia- és

fer la voluntat del qui m'ha enviat i dur a terme la seva obra" (Jn 4, 34).

En els anys de la seva vida pública, va repetir amb insistència que només aquells que s'haguessin fet com nens podrien entrar en el Regne dels Cels (cf. Mt 18,3; Mc 10,15; Lc 18,17; Jo 3,3). En les seves paraules, l'infant es converteix en la imatge eloqüent del deixeble cridat a seguir el Mestre diví amb la docilitat d'un nen: "Així, doncs, el qui es faci petit com aquest infant, és el més important en el Regne del Cel" (Mt 18,4).

"Convertir-se" en petits i "acollir" els petits són dos aspectes d'una única ensenyança, que el Senyor renova als seus deixebles en el nostre temps. Només aquell que es fa "petit" és capaç d'acollir amb amor els germans més "petits".

3. Molts són els creients que busquen seguir amb fidelitat aquestes ensenyances del Senyor. Voldria

recordar als pares que no dubten a tenir una família nombrosa, a les mares i pares que, en comptes de considerar prioritària la recerca d'èxit professional i la carrera, es preocupen per transmetre als fills aquells valors humans i religiosos que donen el veritable sentit a l'existència.

Penso amb grata admiració en tots els que es fan càrrec de la formació de la infància en dificultat, i alleugereixen els patiments dels nens i dels seus familiars, causats pels conflictes i la violència, per la manca d'aliments i d'aigua, per l'emigració forçada i per tantes injustícies existents en el món.

Juntament a tota aquesta generositat, hem d'assenyalar també l'egoisme dels qui no "acullen" els nens. Hi ha menors profundament ferits per la violència dels adults: abusos sexuals, instigació a la prostitució, al tràfic i

ús de drogues, nens obligats a treballar, enrolats per combatre, innocents marcats per sempre per la disgregació familiar, nens petits víctimes de l'infame tràfic d'òrgans i persones. I què dir de la tragèdia de la sida, amb les seves terribles repercussions a l'Àfrica? De fet, es parla de milions de persones castigades per aquest flagell, i d'aquestes, moltíssimes contagiades des del naixement. La humanitat no pot tancar els ulls davant d'un drama tan alarmant.

4. Quin mal han comès aquests nens per merèixer tanta dissort? Des d'una perspectiva humana no és senzill, és més, resulta impossible respondre a aquesta pregunta inquietant. Només la fe ens ajuda a penetrar en aquest profund abisme de dolor.

Fent-se “obedient fins a la mort, i una mort de creu” (Fl 2,8), Jesús ha

assumit el sofriment humà i l'ha il·luminat amb la llum esplendorosa de la resurrecció. Amb la seva mort, ha vençut per sempre la mort.

Durant la Quaresma ens preparem a reviure el Misteri Pasqual, que inunda d'esperança tota la nostra vida, fins i tot en els aspectes més complexos i dolorosos. La Setmana Santa ens presentarà novament aquest misteri de la salvació, a través dels suggestius ritus del Tríduum Pasqual.

Estimats germans i germanes, iniciem amb confiança l'itinerari quaresmal, animats per una més intensa pregària, penitència i atenció als necessitats. Que la Quaresma sigui ocasió útil per dedicar majors atencions als nens en el propi ambient familiar i social: ells són el futur de la humanitat.

5. Amb la senzillesa típica dels nens ens adrecem a Déu anomenant-lo,

com Jesús ens ha ensenyat, “Abbà”, Pare, en la pregària del Parenostre.

Parenostre! Repetim amb freqüència al llarg de la Quaresma aquesta pregària; repetim-la amb profunda devoció. Anomenant Déu Pare Nostre, ens adonarem que som fills seus i ens sentirem germans entre nosaltres. D'aquesta manera, ens resultarà més fàcil obrir el cor als petits, seguint la invitació de Jesús: “Qui acull un infant com aquest en nom meu, m'acull a mi” (Mt 18,5).

Amb aquests desitjos, invoco sobre cadascun de vosaltres la benedicció de Déu per intercessió de Maria, Mare del Verb de Déu fet home i Mare de tota la humanitat.

JOAN PAU II

19 de febrer de 2004

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-es/article/missatge-
del-sant-pare-joan-pau-ii-per-a-la-
quaresma-2004/](https://dev.opusdei.org/ca-es/article/missatge-del-sant-pare-joan-pau-ii-per-a-la-quaresma-2004/) (13/08/2025)